

Hugleiðing

Napoleon Smith
Fransktlærari

Er »góðan dag« ov nógv at tí góða?

Napoleon Smith hugleiðir um hetta, sum í franskari mentan er øgiliga ófólkaligt – ikki at heilsa og siga »góðan dag«

Eru vit føroyingar og norðurlendingar veruliga so afturhaldandi av lyndi, at okkara tøgna altíð kann rættvísgerast mentanarlaga? Og er tað ov nógv av tí góða at siga "góðan dag", »farvæl« og »tak« og at fáa eitt stutt eygnasamband í lag við tann, sum stendur yvir av tær í gerandisdegnum?

Síðan at eg flutti heim úr Fraklandi og Týsklandi havi eg mangan kent meg sum eina mentanarlaga kamelión, sum alla tíðina skiftir lit, alteftir hvørjari mentan, ið eg standi yvir fyri. Og ikki minst eftir, at eg havi meldað meg til www.couchsurfing.com seinasta november, havi eg ferð eftir ferð sæð mína egnu mentanuttan frá við "gestsins eygum".

Og í morgun tók eg bussin út á Glasir saman við eini franskari krabbagoggu, sum aftur fekk meg at síggja *okkum sjálvi* úr sjónarhorninum hjá einum, har ið tað at heilsa upp á hvønn annan bæði málsliga og kroppsliga er grundleggjandi høffligheit.

Eg hevði bjóðað hesi ungu fronsku damuni í mín undirvísingartíma fyri at geva næmingum mínum íblástur sum ein forkunnugur gestur, sum enn tá framleiddi ost og búði úti á landinum í Suðurfraklandi, har ið sólin skínur oman og niðan. Men fert tú inn í ein skúlaflokk í Fraklandi og Týsklandi, so reisa fólk seg brosandir fyri tær og siga »góðan dag harra Smith« og vísa harvið, at tey hava lagt merki til tín, sum tú komst inn í rúmið, meðan hetta ikki kemur av sær sjálvum her í Føroyum.

Ofta er ongin reaktión (snildfonirnar vika seg ikki av sær sjálvum), og suðurlandski gesturin kennir á sær, at eingin hevur lagt merki til hann, hvørki tá ið hann kom, ella tá ið hann fór.

So verði eg sum lærari noyddur at gera næmingar tilvitaðar um, at í franskari mentan er hetta øgiliga ófólkaligt, og so fáir eg okkurt pátvungið »góðan dag« ella »farvæl«, tá ið eg gav



Ofta er ongin reaktión (snildfonirnar vika seg ikki av sær sjálvum), og suðurlandski gesturin kennir á sær, at eingin hevur lagt merki til hann, hvørki tá ið hann kom, ella tá ið hann fór.

tekin til hetta. »Jamen soleiðis eru vit føroyingar!«, sigur onkur kanska.

Útkomin úr flokkinum beit hin franska eisini merki í, at ein sum keypti í kantinuni hvørki hugdi upp á kassadamuna ella segði nakra ljóðliga heilsan, men bippaði bara sítt visakort ígjøgnum uttan sjónligt lívstekin. Og ígjøgnum hesar smáu mentanarhvøkkir hjá vinkonuni, byrjaði eg at síggja føroyska gerandisdagin við fronskum brillum, og sá, hvussu ið fólk gingu fram við bussføraranum, sum um var hann ein robottur, sum ikki var nóg verdigur at heilsa uppá – ella yvirhøvur tað, at *síggja* hann sum menniskja, tá ið farið var umborð á bussin.

Sum vit høvdu staðið í buststeðgistaðnum fram til bussferðina, hevði franska ferðagentan samstundis sagt, eins og hin týska couchsurfarinnan heima við hús, at hon sjáldan hevði upplivað so fitt fólk sum her í Føroyum; tann týska hevði enn tá ilt við at trúgva, at fólk kundu vera so fitt – slíkt fanst ikki í Týsklandi, sum hon málbar seg.

Við øðrum orðum í tí løtu, tá ið afturhaldna gerandisskræðan í næsta sekundi letur seg upp eins og kópakonon, og tú verður bjóðaður og hjálptur inn til tað besta av tí besta hjá tí persóni, sum tú *breyt ísin* hjá.

Men nú ið snildfonirnar eru vorðnar so snildar, so at okkum ikki longur nýtist at útseta okkum fyri tí óbehagiliga at skula heilsa upp á onnur, kundu vit tá kortini ikki lært eitt sindur av teimum nýíkomnu »havið-ein-góðan-dag« hjá Mylnuni og Á-handlunum?

Bara ein tanki...